Oviraptorul

de Sergiu Someşan din volumul "Să n-o săruţi pe Isabel", editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com

— Poate îmi spui şi mie ce se întâmplă, Tom. Îmi eşti dator o explicaţie.

Larren privi lung la mine, aşteptând un răspuns. Pe care, din câte îl ştiam eu, avea să îl obţină mai devreme sau mai târziu. Mai degrabă mai devreme decât mai târziu. Că acest răspuns nu avea să îi convină absolut deloc, asta nu mă mai privea pe mine. Mă rog, nu mă privea în mod direct, sau cel puţin nu mă privea atâta vreme cât nu mă punea pe mine să repar lucrurile.

Am tuşit ca să-mi dreg vocea, am mai luat o gură de gin, apoi m-am aşezat mai confortabil în fotoliu.

Am subestimat cât de bine mă cunoştea, pentru că a îndreptat ameninţător arătătorul spre mine şi a spus categoric:

— Vreau fapte Tom, nu basme. Am să înfrumuseţez eu lucrurile dacă va fi cazul. Tu spune-mi numai ce naiba se întâmplă! Pentru că acolo jos se întâmplă ceva…

Acolo jos se întâmpla să fie Silurianul timpuriu, adică acum ceva mai bine de 160 de milioane de ani. Un isteţ de la Agenţia Controlului Temporal a propus cu ani în urmă, atunci când populaţia Terrei a ajuns la vreo 60 de miliarde de oameni şi nu dădea nici un semn că ar avea de gând să scadă, să transfere undeva în trecut populaţia suplimentară. Ceea ce la început a părut a fi o reîntoarcere la natură, preferată mai ales de cei neadaptaţi şi de sufletele simple, s-a transformat cu timpul, mai ales datorită unei publicităţi agresive, într-o adevărată afacere şi, în mai puţin de un secol, aproape jumătate din populaţia Terrei s-a trezit transferată în Silurian. Repartizată pe comunităţi de câte un miliard de oameni, despărţită prin porţiuni de câte un milion de ani, părea că Silurianul va fi capabil să absoarbă tot surplusul de populaţie fără nici un fel de probleme. În principiu, aşa ar fi trebuit să fie. După ce s-a observat că frunzele călcate şi dinozaurii vânaţi în Silurian nu modifică în nici un fel rezultatele alegerilor prezidenţiale din prezent, comunităţile au început să fie organizate în jurul unor imense Polisuri situate în locuri sigure din punct de vedere tectonic şi care erau alimentate din belşug cu tehnologie modernă. Părea soluţia ideală, mai ales că transferurile dintre Polisuri şi civilizaţia actuală nu se făceau decât în sens unic, dinspre prezent spre trecut, şi niciodată invers. Era o soluţie înţeleaptă, pentru că nimeni nu ar fi ştiut ce să facă cu 30 de miliarde de oameni care ar fi vrut în acelaşi timp să îşi reia locul într-o nişă temporală ce nu mai exista de multă vreme. Cel puţin, spre deosebire de contractele oneroase în care condiţiile dezavantajoase erau tipărite cu litere mici undeva în josul paginii, contractele de „integrare temporală" specificau clar asta cu litere mari la începutul paginii. Din această pricină, erau încurajate integrările care cuprindeau comunităţi şi chiar regiuni întregi. De altfel, pentru

cineva care nu dorea să părăsească Polisul pentru a vizita vecinătăţile exotice, schimbările erau ca şi inexistente. Informaţiile circulau liber între Prezent şi Polisuri, aşa că nimeni nu se putea simţi marginalizat. Teoretic aşa stăteau lucrurile… Practic însă mereu apăreau probleme, pe care Agenţia Controlului Temporal abia prididea să le rezolve.

Am tras adânc aer în piept şi am spus tare:

— Isabel crede că cineva a făcut rost de schema unui generator temporal şi acum a început să le fabrice şi să se folosească de ele.

Larren a pufnit nervos şi a făcut un gest ca şi când ar fi alungat o insectă sâcâitoare:

— Nu dau doi bani pe ce spune Isabel!

Isabel era un android Cobra pe care îl foloseam în peregrinările mele temporale în calitate de agent al Agenţiei de Control Temporal. Mă încredeam mult în aprecierile ei, care nu prea dădeau greş, poate şi din cauză că fără ea nu prea ar fi avut cine să stea acum spăşit în faţa puternicului administrator al ACT-ului. Dar faptul că avea o fire voluntară şi independentă nu o făcea foarte iubită printre membrii Agenţiei. Totuşi, câtă vreme aveam rezultate, asta nu prea conta.

Am ridicat din umeri nepăsător.

— Am să reformulez, atunci: eu cred că tehnologia transferului temporal a diseminat cumva în Polisurile doi şi trei. Polisurile erau numerotate după data implementării. Cel mai vechi era numerotat cu unu.

— Tu crezi mereu ceea ce crede Isabel, mormăi el şi se întoarse spre seiful din spatele lui, de unde scoase două cartele de Agent temporal independent.

Vru să mi le dea, dar se răzgândi, privindu-mă crunt:

— Înainte de a le primi: vreau informaţii sigure despre aşa-zisa diseminare de generatoare temporale, şi asta cât se poate de repede, altfel Consiliul o să ne toace mărunt-mărunt. Şi o să am grijă să înceapă cu voi…

Am dat din cap spăşit şi am ieşit afară din birou. Pe hol mă aştepta Isabel, care citea o revistă, nepăsătoare la privirile provocatoare pe care i le aruncau cei care treceau pe lângă ea. Era obligată să poarte tot timpul un medalion care o identifica drept android Cobra, dar uneori, mai ales în timpul unor misiuni mai dificile, renunţa la el. Alteori, cum era de pildă astăzi, renunţa la el din pură cochetărie. Tabuurile sexuale, mai ales în cadrul Agenţiei, erau extrem de bine întipărite, şi încă nu cunosc vreun caz în care cineva să fi avut o relaţie cu un android. Chiar dacă arăta aşa de bine ca Isabel.

I-am făcut semn că plecăm, şi ea s-a ridicat, sau, pentru a fi mai exact, şi-a ridicat cele 52 de kilograme de material biologic superb structurat. Lângă mine, un debutant a scăpat teancul de foi pe care îl purta de ceva vreme încolo şi încoace pe coridor, iar pe altul mi s-a părut că îl aud cum înghite în sec. Nu ştiu dacă am avut vreodată ocazia să o descriu pe Isabel: la prima vedere părea o tânără femeie, abia ieşită din adolescenţă, cu amestecul acela indescriptibil de inocenţă şi impertinenţă, suplă, aproape slabă, dar în acelaşi timp bine rotunjită prin locurile în care era necesar aşa ceva. Faţa ei era nu numai frumoasă, ci şi concepută în aşa fel, încât atrăgea atenţia. Trăsăturile regulate şi feminine erau înconjurate de o cascadă de păr de culoarea mierii, care, prin faptul că şi-l scutura mereu într-o încercare de a-l aranja, atrăgea în mod inevitabil atenţia asupra ei. E clar că cei care au proiectat-o nu au fost normali: o fată atât de frumoasă nu are cum să existe! Explicaţiile care mi s-au dat m-au satisfăcut o vreme: fiind atât de frumoasă, atrăgea privirile tuturor asupra ei, lăsându-mi mie câmp liber de acţiune. E adevărat că îmi oferea destulă libertate, pentru că, dacă eram împreună, orice mascul aflat prin preajmă abia dacă îmi acorda atenţia pe care o dai unei viespi enervante care se învârteşte pe lângă para ta bine pârguită şi din

care tocmai te pregăteşti să muşti. Că nu prea aveau să muşte din para numită Isabel, nu o ştiam decât eu, dar atâta vreme cât îmi puteam vedea de misiuni nu prea îmi păsa de asta.

Am ieşit din sediul central am Agenţiei şi, din obişnuinţă, am privit precaut în jur. Părea ca nu am atras atenţia nimănui, aşa că am plecat pe jos spre „Seif", locul de unde trebuia în mod firesc să ne începem orice investigaţie cât de cât serioasă. „Seiful" era o clădire aparţinând Agenţiei, cu grad de securitate zero şi de care ştia extrem de puţină lume. Câţiva agenţi independenţi, câţiva şefi de departament, cei de la pază şi androizii care îi însoţeau pe agenţi în misiuni. Oricum, prea multă lume, după părerea mea, dar nu m-a întrebat nimeni niciodată. Acolo se păstrau cele mai bine păzite secrete ale agenţiei şi mai ales mult hulitele generatoare temporale, care le permiteau agenţilor temporali să bântuie prin tot cuantumul spaţiu-timp ca prin propria lor sufragerie. Erau puţine şi mereu numărate, răsnumărate, verificate şi date pe mâna noastră cu multă zgârcenie. O dată încinşi cu centura care conţinea generatorul temporar, deveneam practic indestructibili şi mai ales – aceasta era de fapt marea spaimă a autorităţilor – imposibil de detectat prin spaţiu-timp. Din prezent agentul lipsea numai câteva secunde, dar nimeni nu putea spune cu certitudine cât timp real a consumat el acolo, în trecut. La început, la cursurile de instruire erau prezentate două posibile cazuri: într-unul, un agent temporal împiedica răpirea Elenei din Troia (în una dintre variante, o răpea chiar el), cu urmarea firească a lipsei din manualele de istorie a războiului Troian, iar din cele de literatură a „Iliadei". Al doilea caz a fost considerat la vremea lui o adevărată blasfemie, dar eu, care călătorisem destul în epoca respectivă, îl consideram perfect plauzibil. Agentul temporal călătorise în Iudeea şi, mituind câţiva soldaţi romani, îl scăpase pe Iisus de răstignire. Urmările ar fi fost de data asta dezastruoase: în istoria lumii, dintre cele trei principale religii monoteiste, creştinismul, iudaismul şi islamismul, primul lipsea cu desăvârşire, cu consecinţe de-a dreptul catastrofale. După o vreme, scenariile au fost scoase discret din programă, şi zvonurile vorbeau de un agent care chiar ar fi încercat să pună în aplicare, drept material didactic, unul dintre educativele cazuri prezentate. Nu am aflat niciodată care dintre ele, dar înclinam să cred că omul voise să o salveze de Elena. Tocmai pentru a evita asemenea tentaţii se pare că au fost concepuţi androizii Cobra. Poate sunt numai zvonuri, dar se aude că sunt programaţi ca, în cazul în care unul dintre agenţii temporali independenţi o ia razna, să-l aducă la ordine. Sau chiar să-l lichideze discret, după cum spuneau alţii. Cum niciodată nu am fost tentat să mă întorc în timp să o răpesc pe Elena din Troia, şi nici altceva cât de cât asemănător, nu am putut să verific teoria. Ba, în cazul meu, aş putea spune că eu sunt cel care trebuie să o ferească pe Isabel de iniţiative prea personale, asta ca să folosesc totuşi un eufemism.

Cazul în care tocmai mă pregăteam să mă avânt cu capul înainte se baza pe o presupunere a Isabelei: cineva făcuse rost de un generator temporal individual şi făcea contrabandă cu material biologic din Polisurile doi şi trei. Poate şi din altele, pentru că, o dată încăput pe mâna cui nu trebuia, un generator putea fi reprodus foarte uşor. Ar fi bine să amintesc aici că principiul generatoarelor temporale industriale, cele care transportau mărfuri şi furnituri în polisuri, funcţiona perfect normal atunci când călătoreau *spre* polisuri. Când călătoreau *dinspre* polisuri spre prezent, prin însuşi modul de funcţionare, incinta temporală suferea un proces de iradiere care practic făcea imposibil transportul oricărui material biologic viu spre prezent. Ni s-a explicat de nenumărate ori că radiaţiile erau parte a procesului de călătorie temporală dinspre trecut spre prezent folosind acel procedeu. Eu, unul, suspectam mereu că incintele erau iradiate intenţionat, iar motivele sunt evidente, cum la fel de evident era că incintele nu au transportat niciodată material biologic viu spre prezent. În cazuri extreme, aprobate de Consiliu cu majoritate de voturi, un asemenea transport se putea face numai cu ajutorul unui agent temporal însoţit de un android Cobra.

Şi totuşi Isabel era convinsă că descoperise un trafic cu animale preistorice. Dinozauri, mai precis. Nu, nu întâlnise nici un dinozaur păscând prin parcurile oraşului, iar dovezile ei erau destul de inconsistente şi se bazau mai cu seamă pe vorbe auzite ici şi colo în peregrinările ei prin oraş. În urma unor astfel de zvonuri, Isabel începuse să facă unele cercetări prin anticariate, unde se găseau de vânzare în mod curent o mulţime de ouă de dinozaur fosilizate. În mod normal, erau prezentate drept rarităţi descoperite în siturile preistorice. După ce cumpărase nenumărate ouă pietrificate, Isabel lansase zvonul că ar plăti oricât pentru un ou fecundat, viu, pe care voia să i-l facă cadou fratelui ei. I s-a spus că, în timp, cu puţină răbdare şi cu mulţi bani, până la urmă s-ar putea rezolva. Ar fi fost mai bine să fi aşteptat să cumpăr mai întâi oul, dar, impetuos cum sunt, am preferat să dau alarma, şi acum regretam deja că nu o ascultasem pe Isabel, care încercase să mă tempereze. Cum până în prezent nu greşise decât o singură dată în aprecierile ei, şi avusesem, slavă Domnului, sute de cazuri când nu greşise, m-am grăbit să-l anunţ pe Larren, şeful Agenţiei. Nu era o informaţie pe care să o pot trece sub tăcere; implicaţiile ar fi fost colosale pentru toată Agenţia dacă ar fi fost adevărată. Şi la fel de colosale, dar numai pentru mine, dacă nu ar fi fost adevărată. În timp ce străbăteam coridoarele Agenţiei spre ieşire, nu puteam să nu mă gândesc la cât de hazardată părea acţiunea mea privită la rece. Cum răul era făcut, nu ne rămânea decât să ne apucăm de treabă…

Mergeam aşadar spre „Seif“ să ne începem investigaţia; nu prea avusesem ocazia să mă plimb alături de Isabel paşnic şi lipsit de griji. De obicei prezenţa ei alături de mine însemna că sunt în misiune, de unde o stare permanentă de alertă, cu toate simţurile treze, pentru că în orice moment puteam să trecem de la o simplă plimbare printr-un parc la o urmărire în viteză. De data asta, cum până la misiunea propriu-zisă părea să mai fie destul timp, m-am relaxat, încercând să nu privesc zâmbind la bărbaţii care întorceau capul după Isabel. La un moment dat, aşteptând să traversăm, Isabel s-a aplecat discret spre mine:

— Suntem urmăriţi!

— La câţi bărbaţi s-au holbat azi la tine, ce mă miră este faptul că ne urmăreşte numai unul singur. Mă aşteptam să fie o cohortă întreagă…

Isabel îmi zâmbi acru:

— Ha-ha, ce glumă bună. Numai că suntem urmăriţi de o fetişcană…

Am înghiţit în sec şi am tăcut. În cazul ăsta, se schimba cu totul situaţia. În epoca istorică în care era situată locaţia permanentă a Agenţiei erau obiceiuri extrem de tradiţionaliste. Nu se auzise de lesbiene, şi cum eu, la cei patruzeci de ani ai mei şi cu o banală mutră de contabil, eram departe de a produce fiori în inimile feciorelnice, era clar că eram urmăriţi din cauza a ceea ce eram, nu din pricina a cum arătam. După ce am traversat m-am oprit, m-am întors cu faţa spre Isabel şi am început să-i aranjez drăgăstos baticul. Se pare că gestul a atras atenţia, deoarece, cu ochii la noi, vreo câţiva masculi din preajmă au început să traverseze, deşi stopul era de mult pe roşu, şi un cor de claxoane a stârnit interesul tuturor, astfel că am putut să privesc în linişte „urmăritoarea“. O fetişcană – aşa cum spusese şi Isabel, părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, slăbuţă, haine destul de ponosite pe ea şi ochelari cu multe dioptrii. Un batic de o culoare incertă îi acoperea aproape jumătate din faţă, dar fără îndoială că nu o mai întâlnisem niciodată. Un fel de şoarece de bibliotecă, însă bineînţeles că totul putea fi doar o mască.

— Ce facem? am întrebat eu posac. Nu putem merge la „Seif“ cu codiţa asta după noi…

— Dacă vrei, o împing eu sub o maşină, se oferi Isabel, şi abia când am privit la ea mai bine mi-am dat seama că glumea; deşi de la ea mă aşteptam la orice.

Între timp, şoarecele de bibliotecă se ţinea harnic după noi. Nu ar fi fost o soluţie să încercăm să scăpăm de ea; urmărirea ar fi putut fi preluată de altcineva, mai experimentat şi mai greu de depistat.

— Uite cum facem, m-am întors eu spre Isabel, vorbindu-i numai din colţul buzelor. Ne despărţim, mergem un timp pe trasee diferite, să vedem totuşi după cine se ţine. Apoi ne întâlnim şi hotărâm ce facem mai departe.

— Bine, spuse Isabel privind concentrată spre urmăritoarea noastră. Mai ales că îmi pare foarte cunoscută şi nu ştiu de unde să o iau. Poate pe drum o să-mi reamintesc…

Aşa am făcut şi, spre marea mea surpriză, ţinta urmăririi a fost Isabel. „Poate totuşi, chiar dacă nu sunt lesbiene, există femei care se lasă furate de frumuseţea Isabelei", mi-am spus eu şi m-am grăbit spre punctul de întâlnire. Acolo, spre uimirea mea, am văzut şoarecele de bibliotecă discutând liniştită cu Isabel. Când m-a văzut, mi-a făcut semn să mă apropii mai repede. Am mărit pasul şi, cu toate simţurile în alertă, m-am apropiat de ele. Cu faţa numai zâmbet, Isabel îmi prezentă fata:

— Tom, uite, ea este Ana. Ţi-am vorbit de ea zilele trecute – spuse Isabel grăbită, făcându-mi cu ochiul –, dar sinceră să fiu nu speram să rezolve atât de repede, turui ea repede şi o prinse prietenos de braţ.

— Încântat de cunoştinţă, m-am înclinat eu în faţa şoarecelui de bibliotecă, şi am văzut-o cum roşeşte discret.

— Mă bucur să vă pot fi de folos, domnule profesor, şopti ea şi porni cu paşi mărunţi înainte.

„Profesor?" Ce altceva îi mai povestise Isabel despre mine? Fata asta avea uneori o imaginaţie debordantă, şi eu trebuia să ţin pasul aproape de ea. „Profesor!" Profesor de ce naiba? Ce le predam eu tinerilor învăţăcei când ei mă priveau cuminţi şi însetaţi de cunoaştere? Aveam să aflu, fără îndoială, până la urmă, dar deocamdată încercam să mă ţin după paşii mărunţi şi repezi ai şoricelului. O luase spre partea veche a oraşului şi în scurtă vreme am ajuns lângă Cetate. O veche cetate de apărare care supravieţuise ca prin minune vitregiilor vremii, dar risca să se dărâme acum din pricina anticarilor. De câţiva ani buni foloseau cu pricepere fiecare fisură săpată de timp în trupul bătrânei cetăţi pentru a-şi deschide o dugheană unde să-şi vândă marfa. Era de bon ton să vinzi marfă veche la umbra vechilor ruine. Fata ne arătă firma unui anticariat, care, după cât de scorojită arăta din cauza ploilor, şi-ar fi găsit fără nici o greutate locul alături de exponatele din vitrină.

— Am fost atât de încântată, domnule profesor, când am auzit că pentru dumneavoastră este cadoul! turuia mai departe şoricelul. M-am bucurat că am întâlnit-o astăzi, pentru că tocmai s-a rezolvat, dar nu ştiam cum să o anunţ. Trebuia să aştept până rămânea singură, chiar dacă aveam toată încrederea şi în dumneavoastră, dar ştiţi cum merg lucrurile astea… La început, sora dumneavoastră nu a vrut să îmi spună pentru cine este, dar a făcut bine că mi-a spus. Acum am să vă ajut să vă alegeţi un exemplar deosebit…

„Sora" mea Isabel zâmbea misterios, în timp ce eu eram din ce în ce mai nedumerit, simţindu-mă tot mai depăşit de evenimente. Am intrat şi mi s-a părut că tulburăm cu paşii noştri vechi fantome din somnul lor tihnit de după-amiază. Una dintre mumiile expuse de-a lungul zidului s-a desprins cu greu din locul în care se odihnea de veacuri şi, mişcându-se sacadat, a început să se apropie de noi. Abia când a ajuns în puţina lumină care pătrundea palidă de afară prin geamul mic, am văzut că era un bătrân scheletic, dar la fel de viu ca mine şi ca fetele de lângă mine.

— Bunicule, s-a repezit Ana în întâmpinarea lui, ţi-am spus să nu cobori azi. Trebuie să ne laşi pe mine şi pe Anatol să ne ocupăm de magazin.

— A venit marfă, şopti bătrânul. A trebuit să se ducă să o aducă… Nu puteam lăsa magazinul aşa… şi nici nu îl puteam închide… Clienţii, vechii clienţi trebuie să-l găsească tot timpul deschis.

Părea că efortul făcut pentru a-şi expune în faţa noastră crezul de anticar conştiincios îl epuizase cu totul, pentru că s-a aşezat pe o ladă a breslelor, veche de câteva secole. S-a auzit o trosnitură, şi nu am fost sigur dacă a trosnit lada sau oasele bătrânului.

Ana s-a apropiat protectoare de el:

— Am să le arăt eu exponatele, acum du-te înapoi în pat…

A privit în urma bătrânului cum îşi târa oasele din încăpere, a aşteptat până a ieşit, apoi s-a întors misterioasă spre noi, şoptindu-ne:

— Prefer să nu fie aici, să vă pot arăta totul. El a apucat vremurile prohibiţiei şi încă mai are reţineri chiar şi cu vânzarea vechilor artefacte…

Şi-a dat jos baticul care îi acoperea jumătate din faţă, şi-a aşezat cochetă ochelarii şi mi-a zâmbit:

— Ar trebui să vă mulţumesc şi eu, dar probabil că au făcut-o prea mulţi ca să vă mai intereseze aşa ceva. Oricum, fără cursurile şi intervenţiile dumneavoastră, nici acum nu s-ar fi legalizat vânzarea artefactelor din Lumea de Jos.

O luminiţă s-a aprins în mintea mea: cursurile ţinute la Facultatea de Antropologie acum câţiva ani, când urmăream traficul de artefacte în care îi bănuiam implicaţi şi pe studenţi. Şi undeva în primele rânduri ale amfiteatrului, de fiecare dată, vedeam mutra ascuţită, ceva mai tânără şi mai plină de coşuri, a şoricelului ce mă privea ca şi acum cu o jenantă adoraţie.

— Am avut încredere în dumneavoastră, şopti ea întretăiat, iar mie mi se păru că roşeşte uşor.

Am zâmbit amintirii sub privirea cercetătoare a Isabelei. Era unul dintre puţinele cazuri rezolvate fără ea. Prin anticariatele oraşului, în urmă cu vreo cinci ani, începuseră să apară artefacte ciudate, care nu aparţineau nici unei culturi cunoscute. Cum sursele păreau să fie undeva în rândurile studenţimii, unul dintre profesori s-a îmbolnăvit brusc şi eu i-am luat locul. Studenţii… Întotdeauna inventivi şi născocitori de noi modalităţi care să le completeze resursele mereu pe cale de a se epuiza. Soluţia găsită de ei era relativ simplă: cum comunicarea între polisuri şi prezent era relativ facilă, au aranjat ca cei din polisurile superioare să aşeze în locuri dinainte prestabilite şi puţin afectate de mişcări tectonice diferite fleacuri achiziţionate pe nimic în timpul lor. De obicei erau depozitate în incinte care să le protejeze cât mai bine. Trecerea timpului făcea restul: îmbătrânea obiectele suficient de mult încât să reziste oricăror probe. Interesant este că din punct de vedere al severei legislaţii temporale nu fusese încălcat nici un articol de lege, şi o bună parte din merit pot să spun că îmi revine mie pentru demonstrarea acestui lucru. Nu fusese folosit nici un generator temporal, şi nici un gram de materie vie nu străbătuse milioanele de ani. Numai că absolvirea de orice răspundere a celor care practicau un astfel de comerţ a dus la o asemenea răspândirea a artefactelor, încât, în scurtă vreme, preţurile s-au prăbuşit şi nimeni nu a mai fost interesat să cumpere nimic, indiferent cât de interesant ar fi arătat. Dar ăsta era un risc previzibil.

Între timp, Ana a coborât obloanele şi a aprins lumina. Apoi, cu o figură de bătrân anarhist care îşi arată colecţia de bombe unor prieteni, a deschis un dulap aflat undeva ferit, după nişte mese. La deschiderea uşilor s-a aprins o lumină palidă şi un val de căldură umedă ne-a învăluit: pe rafturi, aranjate după mărime, o mulţime de ouă de diferite mărimi erau etalate privirilor. Ana se uită ţintă la noi cu ochi strălucitori:

— Ei, ce spuneţi? O să ne ajutaţi şi de data asta?

Am înghiţit în sec, şi Isabel a făcut un pas spre dulap, privind cercetătoare. Apoi a atins un ou:

— Am putea să-l vedem pe ăsta?

Ana îl ridică cu grijă şi îl aşeză pe platoul rotitor al unui aparat în care am recunoscut un bătrân ecograf modificat. Când ecranul verzui s-a luminat şi Ana a reglat rezoluţia, am înghiţit în sec: silueta inconfundabilă a unui dinozaur pe cale să eclozeze se etala în toată splendoarea.

— Drace! am spus şi apoi am înghiţit în sec, lipsit de orice replică.

Am privit mai atent imaginea, apoi m-am hazardat:

— Pare a fi velociraptor…

— În nici un caz, m-a contrazis Ana. Mai degrabă oviraptor…

— Oviraptor este, a decis şi Isabel după ce a privit atentă ecranul. În stare embrionară pot fi confundaţi destul de uşor, dar în mod sigur ăsta este oviraptor.

Văzând privirea mea aţintită întrebător asupra ei, Isabel nu a scăpat ocazia să îşi etaleze cunoştinţele:

— Primul schelet de oviraptor a fost descoperit în 1924 de Henry F. Osborn, undeva în Mongolia. Cum a fost găsit deasupra unor ouă care nu conţineau embrioni, s-a presupus că le-ar fi consumat conţinutul, şi aşa s-a pricopsit cu numele de hoţ de ouă. După numai câţiva ani s-a mai descoperit încă un schelet, în stare mai bună, tot deasupra unor ouă de acelaşi fel, care conţineau embrioni de oviraptor fosilizaţi. De unde concluzia că primul oviraptor nu mâncase ouăle, ci încercase să le apere… Dar, cum numele prinsese aşa de bine în comunitatea ştiinţifică, i-a fost lăsat neschimbat, chiar dacă i se făcea astfel o mare nedreptate micului dinozaur. Oviraptorul era un dinozaur omnivor, de dimensiune mică, asemănător cu o pasare. Adultul avea în jur de doi metri şi cântărea cam 25-35 de kilograme. Avea o constituţie uşoară, mişcări rapide, picioare lungi şi mers biped. Gâtul îi era flexibil, curbat in forma literei S, coada lungă, membrele anterioare scurte şi puternice, cu câte trei degete lungi, potrivite pentru apucat, care se sfârşeau cu gheare curbate, cam de opt centimetri lungime. Membrele posterioare aveau şi ele câte trei degete.

. Capul său avea o formă ciudată, ca de papagal, cu un cioc mic, lipsit de dinţi, dar cu fălci puternice, adaptate pentru a zdrobi prada. Oviraptorii aveau pe cioc o protuberanţă mică, sub formă de creastă, asemănătoare cu un corn, care folosea probabil ca o podoabă pentru împerechere. Se crede că diferenţele dintre aceste creste pot reprezenta diferite specii de oviraptori, sau poate diferenţierea dintre mascul şi femelă, dintre animalul tânăr şi cel adult, în cadrul speciilor. Oviraptorii au trăit spre sfârşitul perioadei cretacice, cam cu 80-70 de milioane de ani în urmă. Ce altceva mai vreţi să vă mai spun?

— Nimic, nimic, am spus eu repede, la gândul că ar putea să spună printre altele că tocmai văzuse câţiva cum se fugăreau în jurul ei, în timpul ultimei noastre vizite în Cretacic.

Ana o privea uimită:

— Încă nu am întâlnit pe cineva care să aibă cunoştinţe atât de profunde despre dinozauri. Să vă mai arăt câteva ouă… Am aici unul mare de tot…

Isabel se dovedi a fi mai practică:

— Nu-i nevoie! Îl cumpărăm pe ăsta!

Ana privi încurcată când la unul, când la altul, înainte de a spune ceva:

— Dacă credeţi că ne puteţi ajuta să legalizăm şi comerţul cu aşa ceva, arătă ea cu privirea spre dulapul plin cu ouă de dinozaur, mi s-a spus că vă pot oferi unul pe gratis. Altfel, costă destul de mult…

Cum să spui cuiva că una este să aduci de-a lungul milioanelor de ani o piatră cioplită, şi alta să transporţi, indiferent cum, o fiinţă vie? Pentru că, la urma urmei, asta erau ouăle de

dinozaur – fiinţe –, şi transportul lor de-a lungul timpului încălca tocmai prima lege. De care ştiau toţi contemporanii noştri, dar pe care nu o băgau în seamă pentru că nu se găsise nici o modalitate de a o încălca. Ei, uite că acum cineva găsise calea…

Am scuturat din cap nehotărât:

— De data asta nu pot promite nimic, Ana, aşa că e mai bine să-l plătim.

Chiar când să plecăm a apărut şi fratele ei, cu o maşină încărcată până la refuz cu cutii care semănau izbitor de mult cu incubatorul nostru. După ce Ana ne-a făcut cunoştinţă, Anatol – aşa îl chema pe fratele ei – ne-a rugat şi el să-i ajutăm să legalizeze odată comerţul ăsta, pentru că se săturaseră să se tot ascundă de autorităţi şi să facă pe contrabandiştii. Profitând de farmecul ei, Isabel l-a tras discret de limbă, şi nu a fost nevoie de prea multe insistenţe ca să aflăm că ouăle de dinozaur soseau din trecut pe aceeaşi filieră ca şi artefactele.

Am plătit oul, Ana ni l-a ambalat într-un incubator şi ne-a chemat apoi un taxi. În maşină, cu incubatorul între noi, Isabel m-a privit radioasă:

— După cum vezi, am avut dreptate! A câta oară?

— Asta rezolvă numai jumătate din problemă, am spus eu posac. Să vedem cum rezolvăm jumătatea mai grea a ei! Îţi dai seama că un ou nu rezistă zeci de milioane de ani, la fel ca artefactele de care ne vorbea Anatol. Nici o incintă, oricât de bine construită, nu face faţă unui milion de ani, când este vorba să protejeze o fiinţă vie. Sper să fie totuşi o găselniţă tehnologică, şi să nu fie implicate generatoarele temporale.

— Va trebui să mergem până la urmă în Polisuri să aflăm. Pentru că nu ai sesizat un lucru esenţial.

M-am încruntat încercând să reiau datele problemei, în timp ce lângă mine Isabel se hlizea încântată. Mereu se distra copios când sesiza amănunte care mie îmi scăpau. Chiar dacă pe urmă mă lăsa pe mine să culeg laurii…

După câteva minute de eforturi zadarnice, m-am dat bătut.

— Bine, isteaţo! Spune tu despre ce este vorba…

— Polisul cel mai apropiat de prezent este situat acum 130 de milioane de ani…

Am dat din umeri.

— Ştiu asta, dar nu văd care este problema.

Isabel oftă, fals îndurerată:

— La anticariat, când m-ai întrebat, am spus tare ca să priceapă toţi: oviraptorii au trăit cu 70-80 de milioane în urmă. Nici o aşezare umană autorizată, câteva zeci de milioane de ani în jurul acestei date spre trecut sau spre prezent. Până ajungem la Centru gândeşte-te la asta, poate găseşti o explicaţie. Larren sigur ţi-o va cere…

Nu trebuia să mă gândesc prea mult ca să îmi dau seama că asta implica existenţa unor generatoare temporale neautorizate şi a unor probleme pe măsură.

Probabil că eu şi Isabel alcătuiam o pereche tare ciudată, aşa cum căram între noi cu grijă incubatorul pe coridoarele Agenţiei, deoarece aproape toţi cei pe lângă care treceam întorceau capul în urma noastră. Nu prea ne păsa de asta, pentru că îi duceam lui Larren exact ceea ce voia: o probă. Nu am prevăzut un singur lucru: încăpăţânarea lui şi mai ales lipsa unui ecograf la îndemână.

Când am intrat la el, cu un gest teatral am aşezat oul de oviraptor pe biroul lui şi i-am spus:

— Voiai o probă? Uite proba!

Probabil că toată lumea a văzut măcar în filme cum arată un ou de dinozaur. Ca un ou de raţă ceva mai mare, maroniu-verzui, cam de cincisprezece centimetri înălţime – şi care stătea acum într-un echilibru precar pe biroul lăcuit al lui Larren.

Larren, după ce i-am povestit cum l-am achiziţionat, l-a înconjurat tacticos, a ciocănit cu degetul în coajă ca şi cum i-ar fi încercat tăria, apoi s-a întors cu milă spre noi:

— Îmi pare rău de voi! Cei mai buni agenţi ai mei, şi v-aţi lăsat aşa de uşor duşi de nas…

Am privit nedumerit spre Isabel, care se mulţumi să ridice din umeri la fel de nedumerită ca şi mine: uneori comportamentul lui Larren o lua până şi pe ea prin surprindere.

— Aţi fost înşelaţi, asta este! Vi s-a prezentat un trucaj ieftin ca să obţină un preţ bun, atâta tot. Pe monitorul ecografului vi s-a prezentat o simplă înregistrare, şi voi aţi căzut în plasă ca doi novici.

Amintindu-mi de ochii sinceri ai Anei, am vrut să-l contrazic, dar chiar atunci Isabel mi-a dat un ghiont scurt, arătându-mi din priviri oul: o fisură mică apăruse acolo unde degetul şefului ciocănise coaja. Sub privirea noastră, fisura s-a transformat într-o crăpătură care se lărgea văzând cu ochii. Un cioc ca de papagal îşi făcea loc fărâmând bucăţi mari din ou. Văzând încotro privim, şeful s-a întors şi el spre ou chiar la timp ca să vadă micul oviraptor ieşind de acolo. Cum era cam aproape, a întins mâna să se apere, dar, fiind singurul lucru în mişcare, micul oviraptor s-a lipit drăgăstos de ea, piuind subţire, asemenea unui pui. Larren s-a îndepărtat rapid de birou, dar micul oviraptor a sărit jos cu o agilitate pe care nu i-o bănuiai şi s-a lipit de piciorul lui.

Cu micul pui de oviraptor ţinându-se după el, Larren ne-a dat cartelele pentru generatoarele temporale şi ne-a făcut semn să plecăm. În multele misiuni în care am mai plecat după aia, aşa mi-l reaminteam: făcând paşi mărunţi prin birou cu micul oviraptor piuind jalnic şi ţinându-se cu încăpăţânare după el.

În drum spre „Seif“ m-a sunat Larren:

— Auzi, Tom, făcu el încurcat. Fă cumva şi află discret de la Isabel câteva amănunte despre oviraptori. În memoria ei aia cu care se laudă tot timpul trebuie să fie câteva informaţii despre ce mănâncă, ce obiceiuri are, pentru că am impresia că îi este foame…

I-am repetat cele câteva informaţii pe care le aflasem cu numai o oră mai devreme la anticariat de la Isabel.

— Şi, fiind omnivor, cred că poţi să îi dai să mănânce orice… Oricum nu contează, după cum ştii, va trebui să scapi până la urmă de el.

Din receptor se auzi un chicotit, apoi un zgomot înfundat de paşi, apoi Larren spuse:

— Ştii ce cred eu, Tom? Bestia asta mică chiar ţine la mine… Se ţine ca un căţeluş după piciorul meu… Şi ai dreptate, mănâncă orice: tocmai mi-a furat sandvişul de pe birou.

Lângă mine, Isabel a ridicat exasperată ochii spre cer, dar eu am încercat să îl temperez:

— Ar fi bine să nu te ataşezi prea mult de el, doar ştii că va trebui…

— La naiba, Tom, e o probă importantă, nu o putem distruge până nu rezolvaţi cazul, a mai spus el în timp ce, după zgomotele ce se auzeau, părea că încearcă să se urce pe birou, şi a închis înainte de a-i mai putea spune ceva.

Înainte de a intra în „Seif“ să ne luăm generatoarele temporale, Isabel m-a oprit:

— Ştii pentru ce îmi pare rău, Tom?

Cum nu mă hazardam să urmăresc felul în care gândea Isabel, am clătinat din cap.

— Ai văzut oul acela mare şi maro aşezat pe raftul din spate al incubatorului?

Îl văzusem, şi chiar mă tentase la un moment dat să îl cumpărăm. Mă gândisem că poate era mai scump, dar nu ăsta era motivul pentru care nu insistasem să îl vedem şi eventual să îl cumpăram. Era de-a dreptul imens şi nu aveam nici un chef să îl cărăm în braţe pe coridoarele Centrului. Pentru ce ne trebuia nouă, ajungea unul cât de mic: important era să fie fecundat, şi embrionul viu.

— L-am văzut, am afirmat eu, deşi nu ştiam nicidecum unde voia să ajungă Isabel.

— Ei bine, o să regret toată viaţa că nu l-am ales pe ăla.

— De ce? am întrebat eu, deşi aveam o vagă bănuială.
— Era de Tiranosaurus Rex, a spus Isabel şi a intrat in „ Seif".

*

Larren avea să rămână cunoscut în istoria Centrului drept „Şeful cu Oviraptorul". Uneori, când mă exasperau hotărârile lui arbitrare, în timp ce mi le comunica privindu-mă încruntat, jalonat îndeaproape de oviraptor, care părea că îi furase şi obiceiurile, nu numai sandvişurile, reuşeam spre marea lui uimire să zâmbesc. Pentru că atunci îmi imaginam că, în locul capului mic şi puţin nătâng al oviraptorului, lângă umărul şefului se iţea botul plin de colţi ascuţiţi al unui Tiranosaurus Rex.

de Sergiu Someşan din volumul "Să n-o săruţi pe Isabel", editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com